

og der staaer jo udtrykkelig i Paragrafens tredie sidste Stykke, at udenfor de ovennævnte Tilfælde kan Udpantning ikke finde Sted, saa at i Tilfælde, der ikke falde ind under de i Paragrafen udtrykkelig nævnte, er der ingen Udpantningsret. Underledes stiller Forholdet sig ganske vist, naar en Aftægtsnyder har ligefrem Pant for sin Forbring i Eiendommen, men jeg vil dog tilføje dette, at jeg tror, at det meget sjældent vil stille sig saaledes, at Aftægtsnyderens Pantefordring vil kunne have de Egenskaber, som udfordres efter § 15, for at der kan gøres Udlæg for hans Krav uden foregaaende Lovmaal og Dom. Umuligt er det vel ikke, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at en af Betingelserne er, at Fordringen er en bestemt angiven Pengefum, Noget, som vel sjældnere er Tilfældet med Aftægtsnydelser, der som oftest bestaa i Naturalpræstationer og andet Saadant. Med Hensyn til disse Kontrakter skal jeg derhos blot gjøre den almindelige Bemærkning, at det jo ikke er muligt at tillægge alle Fordringer Udpantningsret, fordi de i mange Tilfælde kunne være klare, eller fordi man i et godt og fornuftigt skrevet Dokument bestemt har angivet, hvilke Rettigheder man stipulerer sig. Det maa dog vel fastholdes, i det Mindste naar man ikke ganske vil forlade den historisk nedarvede Udviklingsgang i vor Ret, at Udpantningsret staaer som noget Exceptionelt, som en Ret, der kun indrømmes visse Fordringer, som man særlig vil begunstige, enten fordi det er Statens, en Kommunes eller en offentlig Stiftelses Krav, eller fordi det er saadanne private Krav, som man af Hensyn til Forholdene særlig vil stille gunstigt, for Exempel Krav paa Underholdningsbidrag eller deslige. Det kan ikke gaa an at udfærdige Udpantningsretten til alle mulige Tilfælde, hvor man ellers ifølge en Kontrakt har en utvivlsom Ret imod en Mand, og det synes mig, at man med Hensyn til de Tilfælde, som bleve omtalte i Aftægtsforhold, ikke kan sige Andet, end at det er Tilfælde, som ere ganske analoge med mange andre, der kunne opstaa i Verden, hvor en Mand ifølge en Kontrakt har en klar Ret imod en anden Mand, men hvor der dog ikke derfor kan indrømmes ham nogen særlig Begunstigelse i Henseende til Retsfølgningen, idet man maa sige, at han ikke har andet Middel end det sædvanlige, at tage Dom og derefter gjøre Udlæg.

Da ikke flere begjærede Ordet, sattes Lovforlagets Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 39 St.

Ændringsforslag til Sagens anden Behandling indtaldes inden førstkommende Fredag Middag Kl. 12.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Kvaksalverlovgivningen.

(3die Behandling i Folkethinget findes i Tidenden Sp. 2,634 ff. Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Udtalelse: Jeg havde ventet, at Nogen vilde tage Ordet til anbefaling af det Forslag, som her foreligger. Da dette imidlertid ikke er flet, vil jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til dette Forslag. Dette Forslag betitler sig en Forandring i Kvaksalverlovgivningen, men der gaar jo, som det let vil ses, ud paa en næsten fuldstændig Frigivelse af Lægevirkomheden her i Landet med nogle enkelte Indskrænkninger, som dog kunde være af mindre Betydning og derhos af et temmelig tvivlsomt Værd. Lovforslaget hæver i den Grad, at Lægevirkomheden bør være fri, at Enhver som helst uden nogen Kvalifikation bør have Udgang til at kunne drive denne Virksomhed, at efter dets § 3 endogsaa den, der som Husbonde eller af anden Grund er pligtig til at sørge for Lægehjælp til Andre, skal anses for at have efterkommet sin Forpligtelse i den Henseende, naar han henvender sig til en hvilken som helst Person, der er villig til at fungere som Læge, alene med den Indskrænkning, at han, hvis det Uheld skulde indtræffe og selvølgelig ogsaa kunde bevises, at en betydelig Skade blev tilføjet den Paagaaldende, da skal staa til Ansvar derfor. En saadan Frigivelse af hele Lægevirkomheden har Landsthinget i en tidligere Samling udtalt sig imod; den var endda den Gang efter mit Skøn ikke engang foreslaaet i en saadan Udstrækning, som det nu er Tilfældet her, og jeg kan egentlig ikke se, at der er foregaaet Noget siden den Tid, som kunde give mig Grund til at antage, at Landsthinget skulde have forandret sin Mening; tværtimod mener jeg, at det maa indrømmes, at vore Lægeforhold, som jo ganske vist allerede i lang Tid have været i det Hele taget meget gode og uden Tvivl bedre end i mange andre Lande i vor Nærhed, blive gunstigere Klar for Klar, idet der bestandig kommer flere Læger, og Lægehjælpen kommer til at ligge nærmere og mere bekvem for Publikum. Men under saadanne Omstændigheder synes det mig ikke, man kan undre sig over, at der er Mange, som indbese en Lovbestemmelse, som kan bringe Forstyrrelse i alle disse gode Forhold, med den allerstørste Betænkelighed. Jeg tilstaaer, at jeg hører til dem, og naar jeg er imod en saadan Foranstaltning, saa vil jeg ærlig erkjende, at det ikke fornemmelig er af den Grund, at jeg frygter for en Udbredelse eller Forøgelse af den Art af Kvaksalveri, som vi nu kjende her i Landet, og som udøves rundt om-